

75 - Purgatoriul

Purgatoriul

O altă doctrină a catolicismului este purgatoriul. Ce este purgatoriul? Un loc, spune biserica romană, unde aceia care au murit în stare de har, adică nevinovați de păcate de moarte se curățesc prin pedepse și suferințe pentru un timp, și se ispășesc astfel greșelile care aici n-au fost ispășite îndeajuns. Aceste suferințe pot fi ușurate și timpul lor scurtat, prin rugăciunile și milosteniile rudelor și ale prietenilor acelui mort și prin slujbele făcute anume.

Deși chiar sfântul Augustin, cu prilejul morții mamei sale, Monica, amintește de rugăciunile pentru morți, abia pe la anul 600 a fost primită învățătura purgatoriului printre dogmele bisericii romane, când papa Grigore cel Mare a formulat-o prin aceste cuvinte: „Trebuie să credem că este un foc care curăță marile greșeli înainte de a sosi ziua judecății.” Vestitul sinod din Trente a hotărât ca definitivă această învățătură și a pronunțat anatema împotriva celui care o tăgăduiește. Iată ce spune el: „Există un purgatoriu și sufletele care sunt ținute provizoriu în el, sunt ajutate prin rugăciunile credincioșilor, dar mai ales prin jertfa vrednică de primit a liturghiei.” Sinodul poruncește tuturor episcopilor „să-și însușească această învățătură sănătoasă a purgatoriului, care ne-a fost transmisă prin cinstiții părinți ai bisericii și prin sfintele sinoade, ca să fie crezută, păzită, învățată și predicată printre credincioșii lui Hristos... Sacrificiul liturghiei (mesa) se aduce pentru cei care au adormit în Hristos, dar care n-au fost pe deplin curățiți.”

Aceasta este învățătura bisericii romane cu privire la purgatoriu. Ea nu are nici un sprijin în Cuvântul lui Dumnezeu* și, chiar după mărturia sinodului, ea nu se întemeiază decât pe autoritatea părinților și a sinoadelor. Vom vedea că ea este împotriva învățăturilor Scripturii și a mărturiei pe care ea o dă despre iubirea lui Dumnezeu și despre lucrarea Domnului Hristos pentru îndreptățirea păcătosului și iertarea păcatelor.

Unde se află purgatoriul și ce fel de suferințe îndură sufletele acolo? Învățătorii romani n-o spun, iar sinodul din Trente interzice întrebările curioase asupra acestui punct. Dar el vor- bește de „focul purgatoriului” și biserica romană, pentru a înduișo pe cei vii de soarta sufletelor care se află acolo, îngăduie să fie înfățișat prin tablouri unde sufletele sunt groaznic chinuite într-un foc arzător. Și până când rămân sufletele în acest loc de suferință? „Până ce vor plăti ultimul bănuț” (Matei 5.26), zic învățătorii romani, aplicând fals textul acesta. Ei vor să spună printr-asta că sufletele îndură chinurile purgatoriului până ce ele vor fi curățite deplin, iar dreptatea lui Dumnezeu va fi satisfăcută. Biserica romană mai spune că tăria suferințelor poate fi împlânzită și durata scurtată prin anumite fapte făcute în folosul lor; dar sunt ei siguri că s-a plătit ultimul bănuț și că sufletele ies din purgatoriu și că intră în cer? Nu, niciodată. Și astfel sărmanii catolici sunt ținuți în nesiguranță în ce privește soarta rudelor sau prietenilor morți, cu toate că au primit și ungerea (maslul) care, după Roma, trebuie să șteargă ultimele urme ale păcatelor, și cu toate că s-au rugat și au făcut slujbe. Iar cei care cred învățătura aceasta sunt ținuți într-o continuă teamă, gândind la moartea care îi aruncă în chinurile purgatoriului, cu toată credința și faptele lor, și cine știe pentru cât timp.

Dar, Dumnezeu să fie binecuvântat, purgatoriul nu-i decât o invenție omenească și, ca atare, o minciună. Toată învățătura Scripturii se opune acestei învățături.

Mai întâi nu se vede nicăieri vreo deosebire între păcatele de moarte și cele veniale. Orice păcat este mortal. Dumnezeu spune că: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23) și după moarte vine judecata (Evrei 9.27). Dar adaugă: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus Domnul nostru”. Iar Isus spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16). Și nu numai după moarte vom avea viața veșnică, ci o avem aici, acum, pentru că credem în Domnul Isus, căci este scris: „Cine crede în Fiul are (nu o va avea) viața veșnică” (Ioan 3.36). Mai citim: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.9-10). Apoi: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1-2). Și vrea Dumnezeu să-și arunce copilul pentru care a dat pe Fiul Său și care are viața veșnică, într-o închisoare îngrozitoare, cu suferințe înspăimântătoare, până ce el își va plăti ultimul bănuț? Asta ar fi iubirea mare cu care ne-a iubit (Efeseni 2.4)?

Este drept că, dacă copilul lui Dumnezeu greșește, Dumnezeu îl disciplinează aici, pentru a-l face părtaș sfințeniei Sale (Evrei 12.7-10) și această disciplină poate merge până la moartea trupului (1 Ioan 5.16; 1 Corinteni 11.30); Dumnezeu îngăduie de asemenea să fim încercați în felurite chipuri spre a ne curăți de lucruri care nu se potrivesc cu starea noastră creștină (1 Petru 1.6-7). Dar nu vedem nicăieri în Scriptură că după această viață, credinciosul mai are de suferit pentru a satisface pe Dumnezeu, care a fost mulțumit pe deplin prin jertfirea Domnului Hristos. Dacă cel credincios pleacă de pe pământ, se mută pentru a fi cu Domnul Hristos (Filipeni 1.23) și nu în purgatoriu. Părăsind trupul, el este cu Domnul (2 Corinteni 5.8). Scriptura spune că credincioșii au de adus mulțumiri Tatălui care i-a făcut vrednici să ia parte la moștenirea sfinților în I

umină „și care ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”, și asta chiar de aici (Coloseni 1.13-14). Încetează credinciosul de a se bucura de aceste daruri fericite când a părăsit viața aceasta? Moștenirea sfinților în lumină poate fi un loc de chinuri, iar purgatoriul și chinurile lui fac parte din împărăția Fiului dragostei Lui? Nu!

Învățătura purgatoriului este ca o insultă adusă iubirii perfecte a lui Dumnezeu și nesocotește darurile acestei iubiri. Gândul purgatoriului ține sufletele într-o teamă continuă. „În dragoste nu este frică,” spune apostolul Ioan și „dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa, și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4.18).

Doctrina purgatoriului este potrivnică Scripturii și în ce privește învățătura privitoare la lucrarea perfectă a Domnului Hristos împlinită pe cruce pentru mântuirea noastră deplină și actuală și pentru întreaga iertare de păcate. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că „Hristos a adus o singură jertfă pentru păcate”, „că suntem sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, făcută odată pentru totdeauna;” că „printr-o singură

jertfă, a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți," și în sfârșit, că: „Dumnezeu nu-și mai aduce aminte niciodată de păcatele lor" (Evrei 10.10,12,14,17). Dacă credincioșii sunt sfințiți, făcuți desăvârșiți pentru totdeauna, și dacă Dumnezeu nu-și mai aduce aminte, ce nevoie mai este de purgatoriu? Mai pretinde Dumnezeu plata păcatelor de care nu-și mai aduce aminte, care sunt șterse pe deplin dinaintea ochilor Săi? Mai mult, este scris: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 1.7). Dacă mai trebuie să mergi în purgatoriu, această spusă a Scripturii nu este adevărată; Dumnezeu e făcut mincinos.

Mai citim: „Hristos S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora" (Evrei 9.28), adică ale celor care cred, și: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2.24). Dar dacă mai trebuie să suferi în purgatoriu, atunci Hristos n-a purtat toate păcatele, adică lucrarea Lui este nedesăvârșită. Nu înseamnă asta o hulă? Fapt este că biserica romană vrea totdeauna ca omul să-și aibă partea lui de făcut în lucrarea de mântuire, aici sau în viața cealaltă.

Cât de fericiți suntem că știm cu o siguranță deplină că dacă credem în Domnul Isus, Dumnezeu ne-a „iertat toate păcatele noastre" (Coloseni 2.13), că suntem mântuiți pe deplin, înviați în Hristos, înviați împreună cu El, așezați cu El în locurile cerești (Efeseni 2.5-6), că nu trebuie să ne mai temem de nici o condamnare (Romani 8.1), că suntem spălați, sfințiți, îndreptățiți, în numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru (1 Corinteni 6.11) și, în sfârșit, că dacă trecem prin moarte, Domnul, și nu purgatoriul, primește duhul nostru preafericit (Faptele Apostolilor 7.59).

clickbible.org